

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΠΡΟΣ

ΤΙΜΟΘΕΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ, ΤΗΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΗΝ ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

ινδ. 4. Ος δ' ἀν πίη ἐκ τοῦ ὄδατος, οὐ ἐγὼ
» δώσω αὐτῷ, εἰπεν δὲ Κύριος πρὸς τὴν
» Σαμαρείτιδα, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα·
» ἀλλὰ τὸ ὄδωρ, δὲ δώσω αὐτῷ, γενήσεται
» ἐν αὐτῷ πηγὴ ὄδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν
» αἰώνιον ». Βλέπομεν τὴν ἀλήθειαν τούτου
τοῦ θείου λόγου καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς,
ἔξαιρέτως δὲ εἰς τὸν θεηγόρον ἀπόστολον
Παῦλον αὐτὸς ἐκ περιουσίας ἔπιε τὸ ὄδωρ,
τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθὲν αὐτῷ,
ηνδ. 9. δταν « Περιήστραψεν αὐτὸν φῶς οὐράνιον »,
καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν δὲ Χριστὸς οὐρανόθεν,
ηνδ. 22. καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· « Πορεύου, ὅτι ἐγὼ
» εἰς ἔθνη μακρὸν ἔξαποισελῶ σε ». Ἀληθῶς
δὲ τὸ ὄδωρ τοῦτο, τουτέσι τῆς διδασκαλίας
τὸ χάρισμα, ἐγένετο ἐν αὐτῷ πηγὴ, προ-
χέουσα ὑψηλὰ μυστήρια, ἀληθείας δόγματα,

σωτηρίους νόμους, ζωηρὰς παραγγελίας,
νομοθετήματα ἀρμόδια εἰς πᾶν ἐπάγγελμα,
καὶ εἰς πᾶσαν ἀνθρώπου ἡλικίαν, καὶ τάξιν,
καὶ κατάστασιν. Διὰ τούτου τοῦ ἀλλομένου
ὄδατος ἐπότιζεν ὁ παμμακάριστος οὐ μόνον
Ἰουδαίους καὶ Ἑλληνας, σοφοὺς καὶ ἀγραμ-
μάτους, ἐλευθέρους καὶ δούλους, ἀλλὰ καὶ
αὐτοὺς τοὺς προετπῶτας τῶν ἐκκλησιῶν,
τοὺς διδασκάλους δηλαδὴ καὶ φωστήρας
τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος. Μαρτυρεῖ τὸ
ὑπὸ ἐμοῦ λεγόμενον τὸ σήμερον ἀναγνωσθὲν
μέρος τῆς πρὸς τὸν Τιμόθεον ἐπιειδῆς αὐ-
τοῦ. Ἀπόσολος ἦν ὁ πανάριτος Τιμόθεος, καὶ
ἀρχιερεὺς, καὶ ποιμὴν, καὶ διδάσκαλος τῆς
τῶν Ἐφεσίων ἐκκλησίας· καὶ αὐτὸν δὲ
ἐπότισεν ὁ θεῖος Παῦλος τὸ θεῖον νάμα τῆς
ποιμαντικῆς ἐπιστήμης, διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν

ἐπιστολῆς, τυπώσας τοὺς κανόνας τοῦ χρέους πάντων τῶν τῆς ἐκκλησίας προεστώτων· καὶ δὲ τοῦτο τὸ ὅδωρ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ποιμένας ἀρμόζῃ, αὐτὸς δικαῖος ποτίζει καὶ τὰ λογικὰ πρόβατα, καὶ ζωοποιεῖ καὶ διδασκάλους, καὶ μαθητὰς, καὶ ὁδηγούς, καὶ ὁδηγούμενούς. Ἰδοὺ οὖν ἡμεῖς προσθάλλομεν αὐτὸς πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ἐρμηνείας, ἵνα μετὰ περισσοτέρας εὐχολίας πιόντες αὐτὸς, μὴ διψήσητε εἰς τὸν αἰῶνα.

^{1. Τμ. 4.} Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος
καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος.

Τὸ, « Πιστὸς ὁ λόγος, καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος », σημαίνει τὸ, ἀληθῆς καὶ βέβαιος ἐστιν ὁ λόγος οὗτος καὶ ἄξιος, ἵνα πᾶς ἀνθρωπος μετὰ προθυμίας πιστεύσῃ εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενα. Τρὶς δὲ ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ αὐτοῦ εἴπεν ὁ Παῦλος τὸ, « Πιστὸς ὁ λόγος » καὶ ὅτε μὲν κατὰ πρῶτον τοῦτο εἶπεν, ἐφανέρωσεν εὐθὺς καὶ τὸ, τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος,

^{1. Τμ. 1.} εἰπών· « Πιστὸς ὁ λόγος· ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς

^{15.} « ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι ». ὅμοίως καὶ ὅτε τὸ δεύτερον πάλιν εἶπε.

^{1. Τμ. 3.} « Πιστὸς ὁ λόγος », ἐδήλωσεν εὐθὺς, τίς

^{1.} ἐστιν οὗτος ὁ πιστὸς λόγος, εἰπών· « Εἴ τις

» ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυ-

» μεῖ ». Ἐπειδὴ δὲ, ὅτε τρίτον πάλιν εἶπε.

« Πιστὸς ὁ λόγος », οὐκ ἐπεσύναψεν εὐθὺς

τὸ, τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος, ἀπορίᾳ γεννᾶ-

ται περὶ τοῦ, ποῖός ἐστιν ὁ λόγος, περὶ οὗ

^{1. Τμ. 4.} λαλεῖ· εἶπε περὸ τούτου· « Ἡ δὲ εὐσέβεια

» πρὸς πάντα ὡφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν
» ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης ».
εἶπε δὲ καὶ μετὰ τοῦτο· « Ὅτι ἡλπίκαμεν ^{Ἄντ. 10.}
» ἐπὶ θεῷ ζῶντι ». Φαίνεται δὲ, ὅτι καὶ εἰς δι. χρυ.
τὸ πρῶτον ἀνάγεται τὸ, « Πιστὸς ὁ λόγος », ^{Θεοδόχης.}
καὶ εἰς τὸ δεύτερον πολλοὶ δὲ λέγουσιν, ὅτι οἰκουμ.
εἰς τὸ πρῶτον. Ἀληθῶς δὲ τοῦτο πιθανώ- ^{Θεοφύλ.}
τερον· διότι μετὰ τὸ πρῶτον ἐπεσύναψεν
εὐθὺς τὸ, « Πιστὸς ὁ λόγος ». τὸ δὲ δεύτερον
οὐκ ἀκολουθεῖ εὐθὺς μετὰ τὸ, « Πιστὸς ὁ
» λόγος », ἀλλὰ μεσολαβεῖ τὸ, « Εἰς τοῦτο
» γάρ καὶ κοπιῶμεν, καὶ ὀνειδιζόμεθα. Ἐσι
δὲ ἡ ἔννοια τοῦ λόγου αὕτη· « Ἡ δὲ εὐσέβεια
» πρὸς πάντα ὡφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν
» ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης ».
οὗτος ὁ λόγος, διν λέγω, ἐστὶ « πιστὸς καὶ
» πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος ».

Εἰς τοῦτο γάρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ^{1. Τμ. 4.} ^{10.}
όνειδιζόμεθα, ὅτι ἡλπίκαμεν ἐπὶ θεῷ
ζῶντι, ὃς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀν-
θρώπων, μάλιστα πιστῶν.

Τὸ, « εἰς τοῦτο γάρ », ἀντὶ τοῦ, διὰ
τοῦτο, ἦγουν διὶ αὐτὴν τὴν εὐσέβειαν ὑ-
ποφέρομεν κόπους καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀνθρώ-
πων ὀνειδισμούς ὑποφέρομεν ταῦτα, ἐπει-
δὴ ἀφιερώσαμεν τὴν ἐλπίδα ἡμῶν εἰς τὸν
θεὸν τὸν ζῶντα, ἐλπίζοντες τὴν μακαρίαν
ἀπόλαυσιν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ κατὰ τὴν
ἐπαγγελίαν τῆς εὐσέβειας. « Ὅτι ἡλπί-
καμεν ἐπὶ θεῷ ζῶντι », ὅστις θέλει τὴν
σωτηρίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἐξόχως
δὲ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστεύοντων καὶ

λατρευόντων αὐτῷ, « Ὁς ἐστι σωτήρ
» πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν». Καὶ φανεροί μὲν εἰσιν οἱ κόποι τοῦ Παύλου
ὑπὲρ τοῦ εὐαγγελικοῦ κτρύγματος, διότι
^{πρώτη}_{15.} οὐ μόγον ἔτρεχεν « ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ καὶ
^{19.} » κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ, κηρύττων
τοῦ Χριστοῦ τὸ εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ εἰρ-
^{1, κρ. 4.} γάζετο « Ταῖς ὥδαις χερσὶ », καὶ διὰ τοῦ
^{πρώτη}_{20.} ἔργου τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔτρεψε τοὺς σὺν
^{34.} αὐτῷ· διὰ τοῦτο μετὰ παρρήσιας ἔγραφεν.
^{2, κρ. 11.} « Ἐν κόποις περιεστοτέρως », καὶ « Περιεστό-
^{23.}
^{1, κρ. 15.} » τερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα ». ὁμοίως
^{10.} φανεροί εἰσι καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδι-
σάντων αὐτόν· διότι ὁ μὲν Φῆστος μεγάλῃ
τῇ φωνῇ ὅδρισεν αὐτὸν, λέγων· « Μαίνη,
^{πρώτη}_{26.} » Σαῦλε, τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν
^{24.} « περιτρέπει ». οἱ δὲ Ἐπικούρειοι καὶ οἱ
Στωϊκοὶ φιλόσοφοι ὡγείδισαν αὐτὸν, ὀνομά-
^{πρώτη}_{17.} σαντες σπερμολόγον. « Τί ἀν θέλοι, ἔλεγον
^{18.} » αὐτοὶ, ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν »;
Βλέπε δὲ, πῶς εἰς τὴν περὶ ἐλπίδος ὑπόθε-
σιν ἐξελέξατο τὰ ἀρμόδια ἐπίθετα τοῦ θεοῦ
ὄνοματα· « Ἐπὶ θεῷ ζῶντι, εἶπεν, ὃς ἐστι
» σωτήρ ». ζῶντα, ἤγουν ἀθάνατον ὡνόμα-
σε τὸν θεόν, ἵνα παρασήσῃ, διτι ὁ ἐλπίζων
ἐπ' αὐτῷ ἀπολαμβάνει τὰ ἐλπίζομενα· ὃσις
ἐλπίζει ἐπὶ θυγατὸν ἀνθρώπου, τούτου ἡ
ἐλπὶς πολλάκις ματαιοῦται διὰ τὸν θάνατον
τοῦ ἀνθρώπου, εἰς δὲν ἥλπιζεν· διτις δὲ
ἐλπίζει εἰς τὸν θεόν, ἡ τούτου ἐλπὶς οὐδέ-
ποτε ματαιοῦται, ἐπειδὴ ὁ θεός ἐστιν ἀθάνα-
τος· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὡνόμασε τὸν
θεόν σωτήρα, ἵνα δηλονότι δεῖξῃ, διτις σώζει
τοὺς ἐλπίζοντας ἐπ' αὐτόν· διτις ἐξ ἀν-

θρώπων ἐλπίζει σωτηρίαν, ἐκεῖνος πολλάκις
μένει κατηγυμμένος, ἐπειδὴ οἱ ἀνθρώποι
ἀλλοτε μὲν οὐ θέλουσιν, ἄλλοτε δὲ οὐ δύ-
νανται βοηθῆσαι καὶ σῶσαι· οἱ δὲ ἐλπίζον-
τες ἐπὶ τὸν θεόν οὐδέποτε καταισχύνονται,
ἐπειδὴ ὁ θεός, κατὰ φύσιν πανάγαθος ὡν
καὶ παντοδύναμος, θέλει μὲν διὰ παντὸς,
δύναται δὲ, ὅσα θέλει, ποιῆσαι. Ταῦτα δὲ
ὡς προοίμια εἰπὼν ὁ θεογόρος, ἀρχεται τῆς
εἰδικῆς, καὶ, ἵν' οὕτως εἶπω, προσωπικῆς
διδασκαλίας, τῆς πρεπούσης εἰς τοὺς ἐκ-
κλησιαστικοὺς ποιμένας.

Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε. ^{1. πρ. 4.}

« Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε »· ἀλλὰ
ποῖα; πάντα, ὅσα προλαβὼν ἔγραψε πρὸς
αὐτὸν ἐν τῇ ἐπιειδῇ ταῦτῃ. Παράγγελλε, ^{1. πρ. 1.}
λέγει, ταῦτα, ἤγουν τὴν ἀποχὴν τῶν ἀλλο- ^{3.}
αὐτῶν καὶ ἀγωφελῶν διδασκαλιῶν· τὴν
ἐκπλήρωσιν τῆς καθαρᾶς ἀγάπης, καὶ τῆς
ἀνυποκρίτου πίστεως· δίδασκε, λέγει, τὸν ^{5.}
σκοπὸν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐλεύσεως τοῦ
Ιησοῦ Χριστοῦ, ὃστις ἐστὶ τῶν ἀμαρτωλῶν
ἡ σωτηρία· παράγγελλε τὰς ὑπὲρ πάντων ^{1. πρ. 2.}
ἀνθρώπων δεήσεις· δίδασκε, τίνες οἱ τόποι ^{1. πρ. 8.}
καὶ οἱ τρόποι τῆς προσευχῆς· παράγγελλε,
ἵνα ἀπέχωσιν αἱ γυναικεῖς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
κοινοῦ διδάσκειν, καὶ φυλάττωσι τὴν πρὸς
τοὺς ἰδίους ἄνδρας ὑπακοήν· δίδασκε, ποίας ^{1. πρ. 3.}
ἀρετὰς ἐξ ἀνάγκης πρέπον ἐσίν, ἵνα ἔχωσιν
οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ διάκονοι, καὶ τὰ περὶ ^{1. πρ. 3.}
τῶν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἀποστατῶν ^{1. πρ. 8.}
καὶ πλάνων ἀνθρώπων, καὶ τὴν ἐκ τῆς
εὐσεβείας πρόσκαιρον καὶ αἰώνιον ὡφέλειαν.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἄλλο ἔστι παραγγελία, καὶ ἄλλο διδασκαλία· διὰ τῆς παραγγελίας ἐντελλόμεθα καὶ προστάσσομεν, οὐδὲ δὲ τῆς διδασκαλίας νουθετοῦμεν καὶ διερμηνεύομεν· καὶ τῶν δύων δὲ τούτων ἕργων τὴν ἐκπλήρωσιν διορίζει ὁ Παῦλος εἰς τὸν Τιμόθεον, ἐπειδὴ αὐτὸς προεστὼς ἦν καὶ ἐπίσκοπος τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας. Ἐκ τούτου δὲ ἡμεῖς μανθάνομεν, ὅτι πᾶς ἐκκλησιαστικὸς πρόεδρος ἔχει δικαίωμα καὶ χρέος, ἵνα προστακτικῶς παραγγέλῃ εἰς τοὺς ὅπ' αὐτοῦ ποιμανομένους τὴν φυλακὴν τῶν θείων δογμάτων, καὶ τῶν θείων ἐντολῶν καὶ νόμων, νουθετῇ δὲ αὐτοὺς, καὶ διερμηνεύῃ τῶν θείων γραφῶν τὰ ἄγια νοήματα.

^{1. Της 4.} ^{12.} Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ.

^{1. Κορ. 4.} ^{13.} Νέος ἦν, ὃς φαίνεται ὁ Τιμόθεος, ἥγουν οὐκ εἶχε τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, τὴν πρεπουσαν εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Διὰ τί δὲ ὁ Παῦλος, ὅστις ἔλεγεν « 'Ως περικα-» θάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων « περίψημα ἔως ἀρτί », ἐδίδασκε τὸν Τιμόθεον, ἵνα μηδεὶς καταφρονῇ τὴν ἑαυτοῦ νεότητα; Ἀρά γε εἴκουσίαν τίχεν ὁ Τιμόθεος ἐμποδίσαι ἐκείνους, οἵτινες ἥθελον καταφρονῆσαι αὐτόν; Ἄρά γε διδάσκει αὐτὸν, ἵνα μάχηται καὶ πολεμῇ τοὺς καταφρονοῦντας αὐτόν; οὐδὲ ὁ Τιμόθεος εἴχεν εἴκουσίαν χατιγῶσαι τὰ στόματα τῶν καταφρονούντων

αὐτὸν, οὐδὲ ὁ εἰρηνικώτατος Παῦλος ἐδίδασκε μάχην καὶ πόλεμον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταφρονοῦσι τοὺς νέους ὡς ἀμαθεῖς καὶ ἀπράκτους, καὶ ὡς ἀστηρίκτους εἰς τῆς ἀρετῆς τὰ κατορθώματα· ἐὰν δὲ ὁ Τιμόθεος, ἀρχιερεὺς ὡν, κατεφρονεῖτο, οὐδένα καρπὸν ἐποίει ὁ λόγος αὐτοῦ· διὰ τοῦτο παραγγέλλει εἰς αὐτὸν, ἵνα ἔξαλείψῃ τὰ αἴτια τοιαύτης καταφρονήσεως, διδάσκων αὐτὸν καὶ τὸν τρόπον, διὸ δύναται τοῦτο κατορθῶσαι· γίνου, λέγει, τύπος, ἥγουν κανὼν καὶ παράδειγμα εἰς τοὺς πιστούς· « 'Ἐν λόγῳ », ἔχων λόγον ἐν τῷ στόματί σου, φρονήσει καὶ σοφίᾳ ἡττυμένον· « 'Ἐν ἀναστροφῇ », ἔχων συναναγροφὰς τιμίων, καὶ ἀγιότητι κεκοσμημένων ἀνθρώπων· « 'Ἐν ἀγάπῃ », ἀγαπῶν πάντας εἰλικρινῶς καὶ θερμῶς καὶ ἀνωποκρίτως· « 'Ἐν πνεύματι », πολιτευόμενος βίον πνευματικὸν, παντὸς ὑλικοῦ φρονήματος ἀνώτερον· « 'Ἐν πίστει », πιστεύων ἀδισάκτως καὶ μετὰ θερμότητος, ὅσα παρέλαβες· « 'Ἐν ἀγνείᾳ », καθαρεύων παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· Οὗτός ἐστιν ὁ τρόπος, διὸ δὲ ὁ νέος γίνεται οὐ μόνον ἀκαταφρόνητος καὶ ἀμεμπτος, ἀλλὰ καὶ θυμαστὸς τοῖς πᾶσι καὶ σεβάσμιος· διότι τίς τολμᾷ καταφρονῆσαι τὸν νέον, τὸν φυλάττοντα ταύτας τοῦ Παύλου τὰς παραγγελίας; μᾶλλον δὲ, τίς οὐ τιμᾷ καὶ σέβεται τοιαύτην νεότητας εὐλαβοῦνται, καὶ θυμάζουσι τὴν ἀρετὴν καὶ αὐτοὶ οἱ ἔχθροι καὶ πολέμοι.

Ἐως ἔρχομαι, πρόσεχε τῇ ἀνα-

^{1. Της 4.}

γνώσει, τῇ παραχλήσει, τῇ διδα-
σκαλίᾳ.

Ἐκολούθει ὁ Τιμόθεος τῷ Παύλῳ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ἐξ ἣς μετ' αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Ἰδίας αὐτοῦ. πατρίδος, διδασκόμενος ὑπ' αὐτοῦ τῆς πίστεως τὰ δόγματα καὶ τὰς τοῦ εὐαγγελίου νομοθεσίας, καὶ ὑπηρετῶν προθύμως ἐν τῷ εὐαγγελικῷ κηρύγματι· ἐπειδὴ δὲ χειροτονθεὶς ἀρχιερεὺς, ἀναγκαῖς ἔχωρίσθη τοῦ Παύλου, ἵνα μένη εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν αὐτῷ ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, παρηγορῶν ὁ Παῦλος τὴν διὰ τὸν χωρισμὸν θλίψιν αὐτοῦ, ὑπόσχεται, ἵνα ἐλθῃ πρὸς αὐτόν. « *Ἐως ἔρχομαι », λέγει, ἥγουν ἔως ἀν ἐλθὼ πρὸς σὲ, « Πρόσεχε τῇ ἀνα- » γνώσει », ἀναγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὰς θείας γραφάς. « Τῇ παραχλύσει », παρηγόρει τοὺς τεθλιμμένους, καὶ πρότρεπε πάντας πρὸς τὴν ἔργασίαν τῶν ἀγαθῶν πράξεων. « Τῇ διδασκαλίᾳ », διδασκε πάντας τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ τὴν εὐαγγελικὴν νομοθεσίαν. Μὴ νομίσῃς δὲ, ὅτι διὰ τοῦ, « *Ἐως ἔρχομαι », παρήγγειλεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν Τιμόθεον, ἵνα ταῦτα ποιῇ ἔως ἀν αὐτὸς ἐλθῃ πρὸς αὐτὸν, ἐπειτα παύσῃ· διότι τὸ, « *Ἐως », φράσις ἐσὶ τῆς θείας γραφῆς, σημαίνουσα καὶ τὸ, ἔως τότε, καὶ τὸ, μετὰ ταῦτα, καὶ τὸ, διὰ παντὸς, κα-
τ. 8. 7. θώς καὶ τό· « *Ἐξελθὼν ὁ κόραξ ἀπὸ τῆς » κιβωτοῦ, οὐκ ἀνέστρεψεν ἔως τοῦ ξηραν-
» θῆναι τὸ ὄδωρ ἀπὸ τῆς γῆς ». καὶ τὸ,
κα. 109. « κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἔως ἀν θῶ τοὺς ἔχ-
» θραύς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου ».

καὶ τὸ, « οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν, ἔως οὗ ἔ-
» τεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον ». ^{Ματ. 8. 1. 25.}
Βλέπε δὲ, ὅτι καν ἀπόστολος ἦν ὁ θεῖος Τιμόθεος, καὶ κήρυξ τοῦ εὐαγγελίου, καὶ χάριτος θείας ἡξιωμένης, ὅμως δὲ Παῦλος παρήγγειλεν αὐτῷ, ἵνα μετὰ προσοχῆς ἀναγινώσκῃ τὰς ἀγίας γραφὰς καὶ παρηγορῇ καὶ προτρέπῃ καὶ διδάσκῃ τὰ λογικὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρόβατα· ἐκ τούτου μανθάνουσιν οἱ τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας προεσῶτες, ὅτι πολλῷ μᾶλλον αὐτοὶ χρείαν ἔχουσιν ἀναγίνωσκειν μετὰ προσοχῆς τὰς θείας γραφὰς, καὶ παρηγορεῖν τοὺς τεθλιμμένους, καὶ προτρέπειν πρὸς τὰ καλὰ ἔργα, καὶ διδάσκειν διαπαντὸς τὸν ἐμπιστευθέντα αὐτοῖς λαὸν τοῦ Κυρίου.

Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσμα-
τος, δὲ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας,
μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου.

Χάρισμα λέγει τὸν ἀρχιερατικὸν χαρακτῆρα, καθότι ἐστὶ δῶρον θεοῦ ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ θεῖον, καὶ ψυχοσωτήριον, δωρεὰν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις δωρούμενον. Τοῦτο δὲ τὸ χάρισμα ἐδόθη εἰς τὸν Τιμόθεον εἰ Διὰ προφητείας ». *Ησαν τότε πολλοὶ τῶν παστῶν ἡξιωμένοι τοῦ προφητικοῦ χαρίσματος, διὸ προέλεγον τὰ μέλλοντα γενέσθαι· ἐπιβεβαιοῦ τοῦτο ὁ *Αγαθὸς προφητεύσας « Διὰ τοῦ πνεύματος λιμὸν μέγαν ^{πράξ. 1. 1.} μέλλειν ἐσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην ». ^{28.} » ἐτι δὲ καὶ τὰ ἐν Ἱερουσαλήμ δεσμὰ τοῦ

πρᾶξ. 21. Παῦλου, καὶ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ « Εἰς

αὐτ. 9. » χεῖρας ἔθνῶν »· ὁμοίως καὶ αἱ τέσσαρες παρθένοι, θυγατέρες Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου, αἵτινες προεφήτευον· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ

φων. 12. Παῦλος, κηρύζτων καὶ λέγων· « Ἐχοντες δὲ » χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν, τὴν δοθεῖσαν » ἡμῖν, διάφορα, εἴτε προφητείαν κατὰ ἀναλογίαν τῆς πίστεως ». Οἱ τοῦ τότε καιροῦ προφῆται προφητεύσαντες, προεἶπον, ὅτι ὁ Τιμόθεος ἐμελλει καταξιωθῆναι τοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης χαρίσματος. Περὶ τούτου δὲ οὐ μόνον τὸ, « Οἱ ἐδόθη σοι διὰ προφητείας », εἶπεν ὁ Παῦλος περὶ τοῦ Τιμόθεου,

1. Τιμ. 1. ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξῆς· « Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαι σοι, τέκνον Τιμόθεε, » κατὰ τὰς προαγούσας ἐπὶ σὲ προφητείας, » ἵνα στρατεύῃ ἐν αὐταῖς τὴν καλὴν στρατείαν ». Καὶ ὁ Παῦλος μὲν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐχειροτόνησεν ἀρχιερέα τὸν Τιμόθεον, ὡς αὐτὸς ἐμαρτύρη-

2. Τιμ. 1. σε, λέγων· « Διὲ ήν αἵτιαν ἀναμιμνήσκω σε » ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ θεοῦ, ὃ ἐσιν » ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου ». εἶπε δὲ, « Μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου », ἵνα φανερώσῃ, ὅτι οὐχὶ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι οἱ σὺν αὐτῷ ὄντες καὶ ἔχοντες τῆς ἀρχιερωσύνης τὸ χάρισμα, ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας αὐτῶν, συμπαρόντων καὶ τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων πρεσβυτέρων καὶ διακόνων· διότι παρίσταντο μὲν εἰς τὰς χειροτονίας οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι, μόνος δὲ ὁ ἀρχιερεὺς ἐπετίθει τὰς χεῖρας, ὡς ἴστορει ὁ

Διατ. 8. Κλήμης· « Πρεσβύτερον, λέγει, χειροτονῶν,

» Ὡ ἐπίσκοπε, τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

» ἐπιτίθει αὐτὸς, τοῦ πρεσβυτερίου παρεστῶτός σοι καὶ τῶν διακόνων ». Ἐκ τούτων

δὲ φυνερόν ἐστιν, ὅτι ἐν τῇ τῶν διθιδόξων ἐκκλησίᾳ αἱ χειροτονίαι γίνονται ἦχοι τῆς σήμερον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἀποστολικὸν καιρὸν ὅπερ αὐτῶν τῶν θεοφόρων ἀπιστόλων.

Τί δὲ σημαίνει τὸ, « Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος »; τὴν προθυμίαν σημαίνει πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἀρχιερωσύνης, ἔργον δὲ τῆς ἀρχιερωσύνης ἐστὶν, ὡς λέγει ὁ Παῦλος, τὸ κήρυγμα τῆς πίστεως.

« Κήρυξον τὸν λόγον »· ἡ κατὰ πάντα 2. Τιμ. 4. καιρὸν ἐπιστασία τῶν ἐν ἀνάγκαις. « Ἐπί-

» στηθὶ εὐκαίρως, ἀκαίρως »· ὁ ἔλεγχος τῶν ἀμαρτανόντων. « Ἐλεγξον »· ἡ ἐπιτίμησις τῶν μὴ διορθουμένων· « Ἐπιτίμησον »· ἡ παρηγορία τῶν τεθλιψμένων, καὶ ἡ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν προτροπή· « Παρακάλεσον »· ἡ μακροθυμία καὶ ἡ διδαχή· « Μετὰ πάσης » μακροθυμίας καὶ διδαχῆς ». Οσις πράττει ταῦτα πάντα ἐπιμελῶς καὶ ἀόχνως, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ μακάριος ἀρχιερεὺς, ὅστις οὐκ ἀμελεῖ τοῦ διθέντος αὐτῷ θείου χαρίσματος.

Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι· 1. Τιμ. 4. 15. ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ἡ ἐν πᾶσι.

Εἶπε προλαβόν· « Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, » ἐν πίσει, ἐν ἀγνείᾳ· πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ· » μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος »· ταῦτα, λέγει, μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἥγουν ἐν τῇ

12-14.

ἔργασίᾳ αὐτῶν ἐπίμενε· ἔτι σου μελέτημα
καὶ ἔργον ἡ τούτων ἐκπλήρωσις. Ἐλλὰ
διὰ ποῖον τέλος ταῦτα, «Ἴνα σου, λέγει,
» ἡ προκοπὴ φάνερὸν τὸν ἐν πᾶσιν». ἀλλὰ
διὰ τοῦτο μόνον τὸ τέλος, τουτέστιν, ἵνα
βλέπωσι πάντες τὴν ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις
προκοπὴν, ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐπιμέλεια καὶ
οἱ τόσοι κόποι; ναι, διὰ τοῦτο· διότι ἔχ

τούτου φωτιζόμενοι οἱ ἄνθρωποι ὑμνολογοῦ-
σι, καὶ δοξάζουσι τὸν ἐπουράνιον πατέρα
καὶ θεὸν ἡμῶν. «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς Ματθ. 5.
16.
» ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως
» ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσω-
» σι τὸν πατέρα ὑμῶν, τὸν ἐν τοῖς οὐρα-
«νοῖς». Τὸ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

